belangstelling, uit verveelde nieuwsgierigheid, ze wist zelf niet precies, wat haar tot verder vragen dreef, — „ik zou er graag meer van weten!"

„Meer? Er valt niets meer te vertellen!" weerde hij af.

„Trouwde zij met een ander?" hield zij aan.

„Ja, met een schatrijken man, veel ouder dan zij, en ik zal altijd alleen blijven! Maar hoe komt het, dat u mij zulk een overgroote belangstelling betoont, na...."

„Na gisteravond zoo stug tegen u te zijn geweest!"

„Dat heb ik niet gezegd!" protesteerde hij.

„Het was zoo! Laten we aannemen, dat mijn humeur gisteravond bijzonder slecht was en dat ik mij pas na afloop van ons kort onderhoud onze vroegere prettige gesprekken voldoende herinnerde om weer de oude belangstelling voor u te gevoelen. U bent minder belangstellend dan ik, zou ik meenen, of minder nieuwsgierig."

„Hoezoo?"

„U vraagt niet naar mijn wedervaren."

„Ik wilde niet onbescheiden zijn."

„Maar wel hatelijk!"

„Zóó meende ik het niet! Laat mij u zeggen, dat ik toevallig van uw omstandigheden op de hoogte ben."

Het ergerde haar plotseling, dat zij zich met haar dom gevraag op zulk glibberig terrein had gewaagd; waarom ook had hij haar van zijn mislukte liefde gesproken!

Wat ging het haar aan, dat hij van een meisje had gehouden, dat aan een ander de voorkeur gaf!

Die alte Geschichte!

De rustige, rechte blik van zijn oogen hield haar terug van den scherpen, beleedigenden uitval, dien zij, als pleister op haar onaangenaam zich gekrenkt en verward voelen, voor hem gereed had.

Beiden staarden geruimen tijd over den golvenden, grijstintigen waterspiegel, die aan den horizon met de strakblauwe lucht inéén te vloeien scheen; heel kleine, witte kopjes rolden aan, met luchtig schuim-opwerpen brekend.

Koel-vriendelijk groette Helene den zwijgenden man en ging terug naar het plekje, waar haar gemakkelijke stoel stond; het roodbandige boekje van de zitting opnemend, strekte zij zich uit en begon na eenig geblader aandachtig te lezen.

Het late diner was bijna afgeloopen; in de eetzaal gonsde stemmengeroezemoes op, waardoorheen geklikklak van messen en vorken klonk.

Plotseling een stoot, een knal; gesis, gerinkel, angstgegil uit vele kelen en een wild dringen naar het dek.

De officieren trachtten, hun stemmen tot het uiterste uitzettend, de paniek te bezweren, hun commando's overtoonden het geschreeuw en gejammer van de opdringende passagiers, die alle bezinning schenen verloren te hebben; de manschappen volgden de gegeven bevelen op, noodsignalen weerklonken, de kettingen van de reddingbooten ratelden.

Overhellend naar stuurboordzijde lag het reuzengevaarte machteloos op het zacht-deinende water; de machines werkten niet meer; met zuigend, borrelend geluid stroomde het water onder in de diepte binnen; hevig sissend ontsnapte de stoom aan de defect-geraakte ketels. — Het schip was na bijna volbrachte veilige reis op een mijn geloopen; het was reddeloos verloren, zou binnen luttele minuten voor altijd rusten op den bodem van de zee.

Rustig, roerloos leunend tegen de verschansing, zag Helene Demming naar de dringende, krioelende menschenmassa, vechtend voor lijfsbehoud, de sterkeren meedoogenloos de zwakkeren tot plaats maken dwingend; een verachtelijk lachje zweefde om haar lippen.

Vonden die allen daar het leven waard, om er op zoo weerzinwekkende wijze voor te strijden?

Honderden malen was gedurende de lange reis over de mogelijkheid van op mijnen stooten, van torpedeering zelfs, gesproken en veel woorden van heldhaftigheid waren geuit; allen schenen voorbereid op gevaar, schenen het bewust-kalm onder de oogen te zien.

En nu?

Waar was nu de kalmte, de geestestegenwoordigheid, de heldenmoed, waarop zoovelen hadden gepocht?

In het donker zag zij plotseling iemand naar zich toekomen, zij herkende zijn hooge figuur; Arnold Hagen kwam naast haar staan, dringend:

„Ga mee! Ik zal u helpen!"

„Dank u!"

Hij scheen haar te begrijpen en drong niet verder aan.

„Waarom gaat ù niet?" vroeg zij ongeduldig.

„Ik blijf bij u."

Opnieuw klonk onder in het schip gerommel en gegorgel van instroomend water; schuiner helde het dek omlaag; Helene wankelde, als haar metgezel zijn sterken arm niet om haar heen had geslagen, zou de onverwachte schok haar overboord geworpen hebben.

„Kent u geen angst?" vroeg hij.

„En je gehoorzaamde dadelijk!"

„Wat kon ik anders doen? Thans meende ik, dat je mijn gevoelens vermoedde; ik moet mij vergist hebben. Het was zóó beter; je was niet geboren voor arm zijn; dat heb je zelf blijkbaar ook ingezien."

Hij had gelijk, overdacht zij; zij had inderdaad zijn gevoelens vermoed, ze hadden haar ontroerd; zijn koel-weg afknippen van den ontstanen band tusschen hen had haar verwonderd en met lichten wrevel jegens hem vervuld; dat herinnerde zij zich nu zeer goed.

Met heftige, gloeiende schaamte moest zij zich bekennen, dat zij zich volstrekt niet verzet had tegen de plannen van haar ouders, die erop gericht waren, haar een rijk huwelijk te doen sluiten; zij had gemeend, zonder geld niet gelukkig te kunnen worden, de straf voor haar dwaalbegrip was niet uitgebleven.

„Hou je nòg van mij?" vroeg zij fluisterend.

„Ik heb nooit opgehouden, je lief te hebben.

Nu wij samen vlak voor den dood staan, mag ik het je wel zeggen."

„Zou je het mij anders niet gezegd hebben?"

„Neen."

„Waarom niet?"

„De afstand tusschen ons is immers nog grooter geworden."

„Ik begrijp je niet."

„Jij bent schatrijk, dat hoorde ik tenminste vertellen, en ik ben een arme drommel, wien het in de wereld tegengeloopen is.

Ik kan niets beters verlangen dan wat nu mijn deel wordt: tezamen sterven met de vrouw, die al de liefde van mijn leven gegolden heeft."

„Neen, neen!" smeekte zij plotseling angstig.

„Je mag niet sterven om mij! Laat mij alleen! Het is nog tijd!"

Haar bevende handen wezen naar de laatste boot, die op het punt was, het zinkende schip te verlaten.

„Ik blijf bij je," weerde hij af.

„Neem mij mee! Ik wil leven! Leven als je vrouw! Help mij, red mij!"

Zonder verder dralen leidde hij haar met bovenmenschelijke inspanning naar de reddende boot, waarschuwend schreeuwend, om de aandacht te trekken van de mannen, die de riemen reeds grepen.

Onder het haastige wegroeien, om te ontkomen aan de gevaarlijke zuiging, door het sneller en sneller wegzinkende schip veroorzaakt, zaten zij hand in hand; de rustige uitdrukking van hun gezichten verwonderde de angstigen om hen heen.

„Voor den dood? Neen! Deze schipbreuk is niet de ergste van mijn leven."

„U bent niet gelukkig geweest in uw huwelijk?"

„Neen."

Zij blikte op in zijn kalm, bleek gelaat en vroeg plotseling:

„Was ik dat meisje?"

„Ja."

„Waarom heb je mij dat niet gezegd?"

„Je vader verbood het mij."

„Vroeg je hem dan....?"

„Neen," bekende hij op bitteren toon, voor een oogenblik het tegenwoordige vergetend. „Dat durfde ik niet; wat kon ik je aanbieden? Je ouders vonden echter, dat je wat al te vriendelijk en vertrouwelijk met mij omging; je vader waarschuwde mij, om te voorkomen, dat ik mij illusies maken zou."

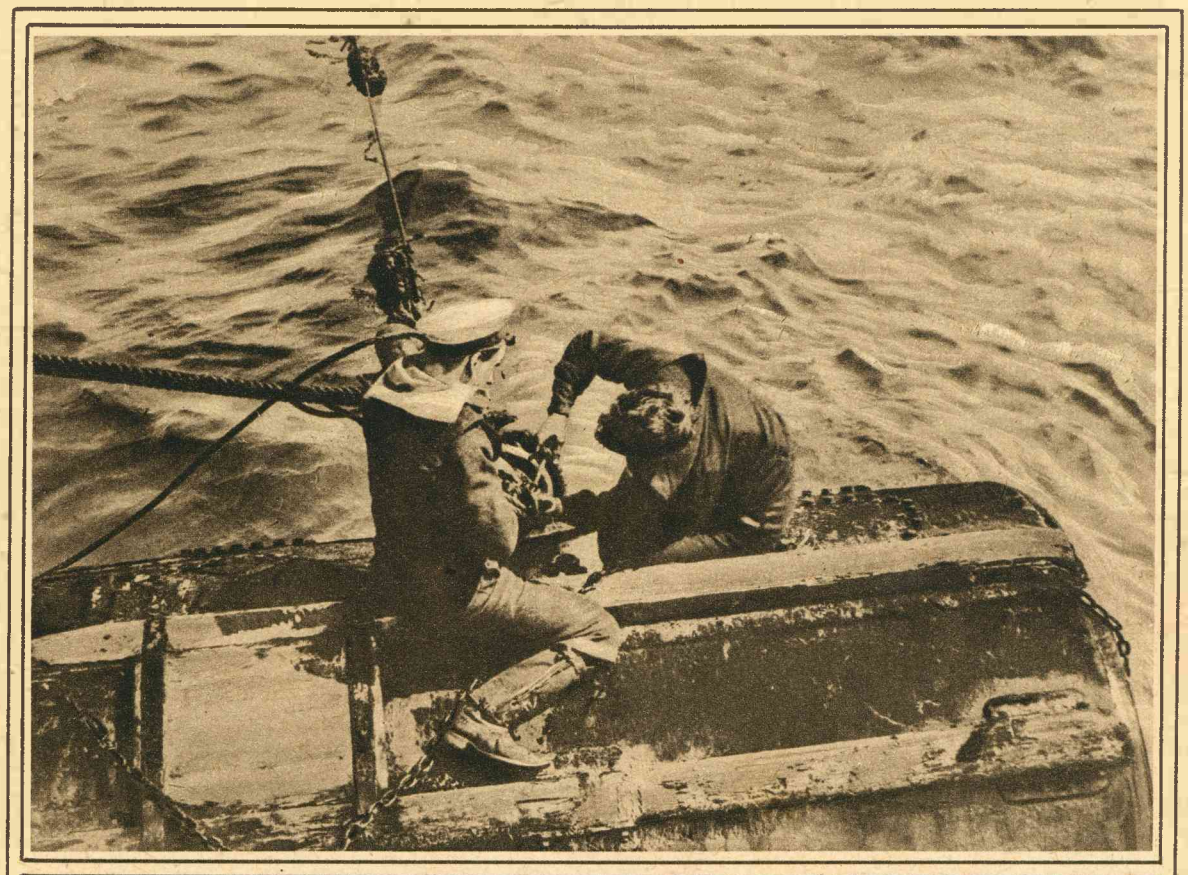

OM ONDERZEEBOOTEN TE VANGEN.

Boven: Het uitzetten van netten door de Engelsche marine om Duitsche onderzeeërs te vangen. De foto laat zien hoe een uiteinde van het net wordt bevestigd aan een boei. Beneden: Het gereedmaken der stalen netten.

Een Menistenleugen.

Een menistenleugen of menistenstreek is de naam voor een ontwijkend antwoord, dat wel geen leugen bevat, maar toch in eigenlijken zin langs de waarheid heen gaat. Aan het volgende verhaal zou deze benaming haar oorsprong danken. Menno Simons, die zich vijanden had gemaakt, werd door zijn vervolgers tot aan een bolderwagen, waarin hij zat, achtervolgd. Toen zijn vijanden nu vroegen of hij er ook in was, en er uit verschillende monden „neen" klonk, waarmee men te kennen wilde geven, dat men zelf het niet was, zou Menno gezegd hebben: „de heeren zeggen neen." Zijn vijanden zouden zich, met dit antwoord tevreden, toen hebben verwijderd.

Men twijfelt echter, of er zooveel handigheid wel aan Menno Simons moet worden toegeschreven, en sommigen zeggen, dat aan Hans Busschaert de eer daarvoor toe komt, doch de uitdrukking menistenleugen heeft zich intusschen weten te handhaven.

Een blijmoedige stemming is een groote draagkracht; en het is pleizierig om te gaan met menschen die oog hebben voor den lichten rand romdom de zwartste wolken. Wij zijn nu eenmaal op de wereld, en bij veel wat ons neerdrukt is er toch ook veel dat ons opwekt en verheft.

Nellie van Kol.